

РЕШЕНИЕ

№ 463

гр. София, 31.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 31.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2680** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.
Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 14.05.2010г. от В. С. А. от [населено място] против МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, с която са предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди както следва: по т.1 от исковата молба, в размер на 6 681 лева, представляващи дължими осем и половина брутни работни заплати от 786 лева месечно за времето през което не е бил на работа поради незаконното уволнение считано от 01.03.2010г. до 16.11.2009г., когато е възстановен на работа; по т. 2 от исковата молба в размер на 5000 лева, представляващи заета сума по договор за заем от 02.03.2009г., сключен с майката на ищеца и нейния втори съпруг като заемодатели със срок на погасяване 01.04.2010г.; по т.3 от исковата молба в размер на 10 000 лева, представляваща заемна сума по договори за заем, сключени с Л. Н. като заемодател, първият от които от 02.08.2008г., погасен съгласно приложените разписки на 30.11.2009г. и на 22.12.2009г., а вторият – от 17.08.2009г., погасен на 16.03.2009г.; по т. 4 от исковата молба – в размер на 257 лева транспортни разходи поради отнета служебна карта, въз основа на която ищецът е пътувал с градския транспорт безплатно като служител на МВР за периода от м.09.2008г. до м.12.2009г.; по т.5 от исковата молба – в размер на 28 лева платени такси за получаване на заверени преписи от съдебни актове – решение № 1389/20.01.2009г. на АССГ и решение № 12518 от 26.10.2009г. на ВАС.

В. А. претендира от министерство на вътрешните работи и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лева от незаконосъобразна Заповед № АЗ-1923/14.04.2008г. на директора на Национална служба „Полиция”, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

Ищецът твърди, че в резултат на незаконното уволнение е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в пропуснато възнаграждение, претърпени финансови загуби от заемни средства, разходи за транспорт, предвид отнетата му служебна карта, въз основа на която е пътувал с градски транспорт безплатно като служител на МВР и платени такси за получаване на заверени преписи от съдебни решения на АССГ и ВАС за отмяна на административния акт, от които се претендира обезщетение. Наред с това в исковата молба и молбата от 14.05.2010г. се посочва, че е претърпял и неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на престижа, авторитета, професионалната репутация и доброто име сред колегите, влошено кредитно досие, като в банковия регистър ищецът е вписан като ненадежден платец, увреда на здравословното му състояние, притеснения болки и страдания от преживени хипертонични кризи, бъбречни кризи, пребиваване в лечебно заведение, нарушение на съня, проблеми със зъбите – гнойна парандотоза. Иска се постановяването на осъдително решение, с което ответникът да бъде осъден да репарира всички вреди, описани в исковата молба. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Подробни съображения за доказаност на предявените искове по основание и размер се развиват в представената по делото писмена защита на процесуалния представител на ищеца.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалните си представители оспорва предявените искове. Счита, че същите са недопустими, тъй като министерството не е юридическото лице, което следва да отговоря за вредите, причинени от незаконосъобразните актове на директора на НСП. В тази връзка твърди, че ищецът е възстановен на работа в СДВР, която е самостоятелно юридическо лице. По отношение на иска по т.1 от исковата молба счита, че подлежи на разглеждане по общия исков ред, тъй като касае имуществен спор при и по повод изпълняваната от ищеца длъжност по служебно правоотношение в МВР.

Алтернативно ответникът поддържа доводи за неоснователност на предявените искове по съображения подробно развити в представения писмен отговор на исковата молба.

Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на предявените искове.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед рег. № АЗ 1923/14.04.2008г. издадена от директора на Национална служба Полиция на В. А. в качеството му на държавен служител, категория Е, полицай I степен, старши полицай в група 01 от 03-ти сектор Охрана на Аерогара – С., отдел „Охранителна полиция” е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на посочената длъжност в МВР. Заповедта е издадена на 14.04.2008г. и е връчена на 27.08.2008г.

Видно от приложеното съобщение на пресцентъра на МВР от 15.09.2008г. уволнението на старши полицай от охранителна полиция на Аерогара С. е разпространено в новините, публикувани в официалния интернет сайт на МВР и е отразено чрез

публикации от 16.09.2008г. във вестник „Телеграф” и вестник „Труд”.

С решение № 1389/20.01.2009г. на АССГ, 2 състав, постановено по адм. дело № 5238/2008г. административният акт за налагане на дисциплинарно наказание е отменен като незаконосъобразен. Решението е влязло в сила на 26.10.2009г., когато е потвърдено с решение № 12518/26.10.2009г. на Върховен административен съд, по адм. дело № 3132/2009г.

Със заповед рег. № з-18963/06.11.2009г. А. е назначен на длъжност старши полицай в група Охрана на обществения ред на сектор Опазване на обществения ред и превенция при Трето РУ – СДВР и е разпоредено да се изплатят дължимите обезщетения по ЗМВР. На 17.11.2009г. ищецът е встъпил в длъжност видно от приложения Акт за встъпване в длъжност от същата дата.

От представената от ответника платежна бележка от 10.02.2010г. е видно, че му е изплатено обезщетение за незаконно уволнение в размер на 4 719.48 лева.

За установяване на твърденията за претърпени имуществени и неимуществени вреди ищецът представя препис от амбулаторен картон за извършени прегледи, освидетелствания и лечение за периода 2007 – 2008 година, амбулаторен лист № 946/24.04.2008г. на д-р Ал. К. и лабораторни изследвания № 1781/24.03.2008г., № 2442/23.04.2008г., № 3010/23.05.2008г. на СМДЛ И.-СМ, както и микробиологично изследване на същата лаборатория от 25.04.2008г. и от 27.05.2008г., амбулаторен лист № 2206/24.06.2008г. на д-р С. С., микробиологично изследване от 28.06.2008г. и лабораторно изследване № 3754/25.06.2008г., направления за хоспитализация от 24.03.2008г. и от 24.06.2008г.

Наред с горното прилага история на заболяването № 3552, от която се установява, че А. е постъпил в I МБАЛ, II ВО на 30.06.2008г. в едно с направените кардиограма, белодробно изследване и лабораторни изследвания. От приложената епикриза по цитираната ИЗ № 3552/728 е видно, че поставената окончателна диагноза е пиелонефритис хрон екс. киста ренис декс.

От приложените по делото болнични листове се установява, че ищецът е бил в отпуск поради временна неработоспособност за времето от 12.02.2008г. до 23.07.2008г.

За установяване на направените разходи за градски транспорт се представят копия от използвани билети за пътуване с градски транспорт при Столична община /лист 90 - 105/.

За установяване на претърпените имуществени вреди, изразяващи се в ползвани заемни парични средства ищецът представя следните писмени доказателства:

Договор за паричен заем от 03.11.2008г. сключен между него и Л. К. Н. за сумата от 2000 лева за срок до 01.03.2010г., както и разписка № 1 от 30.11.2009г., подписана от заемотателя за изплатена сума от 1000 лева и разписка № 2/22.12.2009г. за получени суми от 1000 лева.

Договор за паричен заем от 17.08.2009г. сключен с Л. Н. за сумата от 8000 лева за срок до 04.09.2010г. и разписка от 16.03.2010г. за връщане на заетата сума.

Договор за паричен заем от 02.03.2009г. сключен с М. Г. и Г. Н. за сумата от 5 000 лева със срок за изплащане до 01.04.2010г.

От представеното извлечение от банкова сметка за периода от 01.08.2008г. до 01.10.2009г. се установяват получените от ищеца средства и извършените плащания, включително и по заем. Представя се и договор за ипотечен кредит от 01.12.2006г., по силата на който на А. е отпуснат кредит в размер на 16 230.35 лева, обезпечен с ипотека върху имот собственост на Г. Н. и М. Г..

В хода на съдебното производство от страна на ищеца се представя фиш за спешна медицинска помощ от 23.02.2010г. в едно с лабораторни изследвания, кардиограма на МИ – МВР.

От I МБАЛ е изискана и представена ИЗ № 3552/728 във връзка с хоспитализация на ищеца за периода от 30.06.2008г. до 08.07.2008г.

За установяване на посочените в исковата молба неимуществени вреди по делото са разтикани св. Г. – съпруг на майката на ищеца, който не е кръвен роднина и св. Л. Н..

С оглед възраженията на ответника, че не е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове за обезщетение от незаконосъобразна заповед на директора на НСП, ищецът представя справка за осигуряването му за периода от 01.01.2000 – 31.12.2011г. от която според него се установява, че именно МВР е осигурителят, който заплаща осигурителните му вноски.

В тази връзка ответникът представя извлечение от ДАКСИ, от което е видно какъв е ЕИК на МВР.

От събраните по делото гласни доказателства се установяват преживяванията на ищеца във връзка с наложеното му дисциплинарно наказание.

От показанията на св. Л. К. Н. се установява, че са работили с ищеца в един взод към момента на уволнението и от него разбрал, че през август 2008 година му била връчена заповед за уволнение. След уволнението свидетелят продължил да поддържа връзка с В. ищецът често започнал да получава бъбречни кризи, кръвно налягане. При срещите им той споделил, че не са му изготвили никакви документи и не можел да започне работа никъде другаде, а същевременно погасява ипотечен кредит, поради което свидетелят му дал пари в заем. Започнал често да получава бъбречни кризи, кръвно налягане. След 2-годишно прекъсване на тютюнопушене, пак започна да пуши.

Според показанията на св. Г., за ищеца напрежението в службата започнало от края на 2007г. и продължило до август 2008г., когато му била връчена заповед за уволнение. Този период бил най-тежкият. В. бил изключително изнервен, отчаян, съсипан, пропушил, започнали и много сериозни здравни проблеми. Респираторни грипове непрекъснато. Просто му тежало. Свидателят посочва че с него е споделял всичко. Бил в течение на процедурите, които се извършват и начина, по който протичали нещата в неговата служба. Той разказвал за тези обстоятелства не само на майка си и на свидетеля, който ѝ е съпруг, но и на близките си. Това, което свидетелят наблюдавал е, че В. искал да остане полицаи, но бил в процедура на уволнение и голяма част от колегите му, са се отдръпнали от него и са останали само някои приятели като А. и Н.. Ищецът се е занимавал с гимнастика и фитнес и бил много здрав. След връчването на заповедта за уволнение изключително много се увеличили случаите на заболявания. Във Военна болница бил за тежка бъбречна криза, грипове непрекъснато. Изминали 2 години и според свидетеля ищецът сега е човек като хората, т.е. в добра физическа форма. Всички от семейството и близките са били на негова страна, но мнозинството от тях смятали, че той няма да се пребори и да се върне в системата. С една дума нещата били много зле за семейството. Емоционално имало скандали, затова през юли-август свидетелят и майката на ищеца, с които до този момент живеели заедно се изнесли на село. Той станал изключително нервен. Много тежка, продължителна ситуация, която продължавала 7,8,9 месеца. Лично свидетелят не се притеснявал от публикациите в пресата по повод на В., но той бил изключително потиснат. Непрекъснато се обаждали роднини и познати и се налагало да коментира едно и също нещо. Изключително тежък бил и периодът от връчването на заповедта и след това около 1 година. Ищецът

изпитвал големи финансови проблеми, свързани с изтеглен заем. Преживяването било отворително за него - той знаел, че е прав и започнал борбите за възстановяване, като всичко това продължило поне още една година. Цялата 2008г. плюс половината от следващата година ищецът бил в много лошо състояние – физически и психически.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Исковите с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ са процесуално допустими – предявени са от процесуално активно легитимирана страна, след отмяната на административния акт за налагане на дисциплинарно наказание по съдебен ред срещу юридическото лице по смисъла на чл.205 от АПК, каквото съгласно чл. 3 от ЗМВР е Министерство на вътрешните работи.

Възраженията на ответника за недопустимост на предявените искове за имуществени вреди на основание [чл. 8 от ЗОДОВ](#), тъй като претенциите на ищеца по същество представляват имуществен иск по [чл. 254 от ЗМВР](#), са неоснователни. Недоустимост на исковата претенция е налице, когато правото на иск не е упражнено надлежно т.е. при липса на положителна процесуална предпоставка или при наличие на процесуална пречка за неговото упражняване. За допустимостта на иска с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е достатъчно да е налице отменен по надлежния ред незаконосъобразен административен акт /арг. от чл. 204, ал.1 АПК/ и искът да е предявен срещу ответник - юридическо лице съгласно чл. 205 от АПК. Наличието на друг ред за обезщетяване на служител, чието уволнение е признато от съда за незаконосъобразно е въпрос, който касае преценката по основателността на иска.

Съдът намира, че посоченият в исковата молба ответник – Министерство на вътрешните работи е пасивно легитимиран да отговаря за вредите от незаконосъобразен административен акт на директор на закритата Национална служба полиция. Възраженията на процесуалните представители на министерството в отговора на исковата молба и в устните състезания по делото в това отношение са неоснователни. По смисъла на чл. 205 от АПК искът за обезщетение се завежда срещу юридическото лице, в структурата, на което се намира административният орган, издал незаконосъобразния административен акт. В конкретния случай заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по отношение на В. А. е издадена от директора на Национална служба „Полиция”. До влизане в сила на ЗИДЗМВР /ДВ бр. 69/05.08.2008г./, НСП е част от структурата на МВР съгласно чл. 10, ал.1, т.2 от ЗМВР. По силата на § 108, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР Министерството на вътрешните работи е правоприемник на активите и пасивите на Национална служба "Полиция" и Национална служба "Пожарна безопасност и защита на населението". Следователно това е юридическото лице, което ще отговаря за незаконосъобразните актове на закрития без правоприемник административен орган – директора на НСП. В това отношение доводите на процесуалния представител на ищеца в представената по делото писмена защита са основателни. Нормата на чл. 153, ал. 2 от АПК, от която черпи аргументи ответника в писмения отговор на исковата молба се отнася до конституиране на страните в административния процес по оспорване на административни актове. В този процес ответник на закрития без правоприемник административен орган се явява онзи друг административен орган, който е натоварен с компетентност да издава същите актове. Пасивната легитимация на ответника в исковия процес се определя от специалната норма на чл. 205 от АПК и отчита имуществения характер на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Поради това отговорност за незаконосъобразните актове на директора на НСП следва да носи

правоприемника на тази администрация – Министерство на вътрешните работи, а не администрацията, в чиято структура се намира административния орган натоварен с правомощията по налагане на дисциплинарни наказания – директора на СДВР. В тази връзка доводите на ответника, че ищецът е възстановен на работа в СДВР са неотнормирани към критериите, по които се определя ответникът в исковото производство. По арг. от § 109 от ПЗР на ЗИДЗМВР /ДВ бр. 69/05.08.2008г./ между Национална служба „Полиция” и Столична дирекция на полицията, респективно Столична дирекция на вътрешните работи, които са самостоятелни юридически лица не е налице правоприемство.

За пълнота на изложеното относно пасивната легитимация на Министерство на вътрешните работи, следва да се отбележи, че В. А. е предявил първоначално исковата си молба против СДВР, въз основа на която е образувано адм. дело № 9032/2009г. по описа на АССГ, 16 състав. Производството по тази искова молба е прекратено с влязло в сила определение от 19.03.2010г. именно поради липса на надлежна пасивна легитимация на посочения от ищеца ответник – СДВР.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган, вреда от този административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между тях.

В конкретния случай В. А. претендира присъждане на обезщетение както за претърпени от него имуществени вреди – по т.1 – т. 5 от петитума на исковата молба, така и обезщетение от за неимуществени вреди.

Предявените искове за имуществени вреди настоящият съдебен състав намира за неоснователни и като такива подлежат на отхвърляне изцяло. Съображенията за това са следните:

По т.1. от исковата молба ищецът претендира се претендира обезщетение равняващо се брутната заплата, която би получил ако не бе уволнен дисциплинарно с отменената като незаконосъобразна заповед на директора на НСП. Съгласно [чл. 254, ал. 1, изр. 1 от ЗМВР](#), при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на [чл.256](#) към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. По делото не е спорно, че ищецът е получил такова обезщетение, а претенцията му е за следващ период 01.03.2009г. до фактическото му възстановяване на работа на 16.11.2009г. Изплащането на обезщетение по чл. 254 от ЗОДОВ в размер 4 719.48 лева се установява и от представената по делото служебна бележка. Съгласно [чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ](#), когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В нормата на чл. 254 от ЗМВР е предвиден именно такъв специален ред, по който се реализира имуществената отговорност на администрацията от незаконосъобразни административни актове за

прекратяване на служебното правоотношение на служителите от МВР. Следователно имуществената отговорност на държавата за действията и актовете на административните органи от структурата на Министерство на вътрешните работи не може да се търси по реда на ЗОДОВ. По силата на разпоредбата от специалния закон отговорността е ограничена и се свежда до обезщетяване на времето, през което ищецът е останал без работа, но за не повече от 6 месеца, независимо от размера на действително претърпените имуществени вреди.

На това основание следва да се отхвърлят и останалите икове за обезщетяване на имуществени вреди, представляващи заети от ищеца средства /т.2 и т.3 от исковата молба/, транспортни разходи /т. 4 от исковата молба/ и разноски за снабдяване с преписи от съдебните актове за отмяна на незаконосъобразния акт /по т.5 от исковата молба/.

За пълнота на изложеното в тази връзка следва да се посочи, че по отношение иска по т. 4 от исковата молба не се установява дали разходите за закупуване на представените по делото билети за пътуване за градски транспорт на територията на Столична община са направени от ищеца. В това отношение по делото не се представят фактури, издадени на негово име или други доказателства, които са сочат, че разходите за представените по делото ползвани билети за градски транспорт са направени от него. В този смисъл не се доказва, че имуществените вреди, представляващи транспортни разходи са настъпили в патримониум на ищеца, поради което не подлежат на обезщетяване и на това основание.

Разноските на ищеца за снабдяване с преписи от съдебни книжа по други производства не подлежат на репарирание по реда на ЗОДОВ. В този смисъл е и трайната съдебна практика.

Предвид изложено, всички обективно съединени икове за обезщетение от претърпени имуществени вреди следва да се отхвърлят като неоснователни.

Искът за обезщетение от претърпени неимуществени вреди в резултат на отменената заповед за дисциплинарно уволнение на директора на НСП, съдът намира за доказан по своето основание.

От съвкупната преценка на представените по делото писмени доказателства за здравословното състояние на ищеца и показанията на разпитаните по делото свидетели, следва да се приеме, че по време на дисциплинарното производство и след връчване на заповедта за дисциплинарно уволнение здравословното състояние на ищеца се е влошило. Претърпял е хипертонични и бъбречни кризи. Във връзка с последните се е наложило и хоспитализация в болнично лечебно заведение за периода от 30.06.2008г. до 08.07.2008г. Това заболяване е наложило и ползване на отпуск за временна неработоспособност за времето до 23.07.2008г. Според приложената по делото епикриза по ИЗ

№ 3553/728/08.07.2008г. е видно, че ищецът е постъпил в болницата с обострен хроничен пионефрит.

От показанията на св. Г., които съдът кредитира изцяло, въпреки наличието на брачна връзка между него и майката на ищеца, тъй като са логични, последователни, безпротиворечи и изразяват собствените му наблюдения върху поведението на ищеца по време на провеждането срещу него дисциплинарно производство и в периода след връчване на заповедта за уволнение се установява, че по това време той бил изключително изнервен, отчаян, съсипан, пропушил и че са започнали много сериозни здравни проблеми. Този период според свидетеля е продължил около година. Периодът на преживени здравословни проблеми се потвърждава и от отразените в медицинския картон прегледи издадените амбулаторни листове.

С оглед на така събраните доказателства съдът приема, че ищецът е претърпял твърдените в исковата молба болки и страдания от влошаване на здравословното му състояние. Същите са в причинна връзка с проведеното срещу него дисциплинарно производство, обстоятелство, което се потвърждава от показанията на разпитаните по делото свидетели. На това основание следва да му бъде присъдено обезщетение, чийто размер следва да бъде определен съгласно чл. 52 от ЗЗД – по справедливост. Предвид обстоятелството, че бъбречното заболяване на ищеца е хронично според представената по делото епикриза и че се касае до неговото обостряне в периода на дисциплинарното производство, както и че периодът, за който се доказва по делото, че са преживени болките и страданията от влошеното здравословно състояние е от около 9 месеца, съдът намира, че обезщетението за този вид неимуществени вреди следва да се определи в размер на 3 000 лева.

От представените по делото доказателства, че уволнението на ищеца е оповестено публично чрез съобщение на пресцентъра на МВР от 15.09.2008г. и от показанията на св. Г. се установява, че доброто му име е било накърнено, както и че колегите и приятелите му са започнали да странят от него и в тази връзка са преживените от него негативни емоции. Оповестяването на дисциплинарното му уволнение безспорно е засегнало авторитета му сред колегите, както и влошаване на отношенията му със семейството /майка му и нейния съпруг/, което наложило напускането на общото им жилище от последните. Тези вреди също са в причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт. Това налага тяхното репарирание от ответника, като размерът за тях съдът определя по справедливост на 1 000 лева.

При това положение предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди се явява основателен за сумата от 4 000 лева. За разликата до пълния предявен размер от 50 000 лева искът се явяване

недоказан и следва да бъде отхвърлен.

В исковата молба и в хода на съдебното производство не е предявена искова претенция за заплащане на законната лихва върху тази сума, поради което такава не следва да се присъжда.

При този изход на спора, съдебните разноски следва да се присъдят на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид направените и от двете страни искания за присъждане на такива и частичното уважаване на предявените искове. Ответникът следва да бъде осъден да заплати всички направени от ищеца разноски в хода на съдебното производство в общо размер на 86.10 лева, представлява платена държавна такса по чл. 9а от ЗОДОВ, депозит за свидетели и разноски за преписи по делото.

Съгласно чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, която норма е специална по отношение на чл. 143 от АПК, направените от ищеца разноски за адвокатска защита следва да се присъдят съразмерно на уважената част от иска. Съгласно представеният по делото договор изплатеното адвокатско възнаграждение възлиза на 350 лева. Искът се уважава за сумата от 4 000 лева, при цена на иска от 107 966 лева, поради което на ищеца се дължат разноски в размер на 13 лева. По този начин общата сума на дължимите му деловодни разноски е 99.10 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 203 във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на В. С. А. от [населено място], ЕГН [ЕГН] сумата от 4 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразна Заповед № АЗ-1923/14.04.2008г. на директора на Национална служба „Полиция“, както и сумата от 99.10 лева разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. С. А. против Министерство на вътрешните работи искове с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди в останалата част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 –дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия